

دیروزی‌ها، امروزی‌ها

شرکت‌های ایرانی علی‌رغم همه حمایت‌های بی‌حد و حصر هیچگاه نتوانسته‌اند در حد و قواره بین‌المللی حضور یابند و این مهم تصادفی نیست شرکت‌ها در حال رشد به ناگهان متوقف می‌شوند و افول می‌کنند و برخی حتی نابود هم می‌شوند. شاید بتوان گفت از سیاست‌های نانوخته و ناگفته در این دیار این باشد که کسی نباید از حدی بزرگ‌تر شود در طول چند ماه گذشته خبرهای ناخوشی از برخی شرکت‌های نفتی فعال در عسلویه به گوش رسیده است شرکت‌هایی که تا دیروز در صدر انجام پروژه بودند و چندین هزار کارگر داشتند به ناگهان نتوانسته‌اند در پروژه‌های جدید مشارکتی داشته باشند و مجبور به تعدیل نیروی انسانی خود شده‌اند و شرکت‌هایی که تا دیروز اسمی از آنان نبوده‌الآن در راس قرار گرفته‌اند رشد سینوسی شرکت‌ها دلایل مشخص و روشنی دارد و تا زمانی که بدین نحو می‌خواهیم رشد یابیم شرکت‌های متعدد اما کوچکی خواهیم داشت

حذف مناقصه در فرایند واگذاری چند پروژه جدید نشانه یک مساله است و آن هم نادیده گرفتن قاعده بازی، البته شاید نحوه برگزاری مناقصه‌ها نیز خالی از اشکال نباشد اما این دلیل خوبی برای حذف قاعده بد نیست، قواعد بد بهتر از بی‌قواعد بودن است دیروزی‌ها به کنار می‌روند و امروزی خوشحال از حرکت روبه‌رشد وارد صحنه شده‌اند اما شاید امروزی‌ها نیز فردایی نشوند □

های عالی‌رتبه برای بازدید و مذاکره به عسلویه می‌آمدند، اما چند ماهی است که همه چیز به حالت سکون و رکود دچار شده است.

تامین‌کنندگان مالی دچار تردیدهای جدی شده‌اند. شرکت‌ها نیز نظاره‌گر شده‌اند. البته شرکت‌های داخلی همچنان فعال هستند، دولت نیز برای جبران کمبود منابع مالی ۴ میلیارد دلار از صندوق ذخیره ارزی به نفت اختصاص داده است.

نشانه‌های تحریم تا حدی ظاهر شده ولی با این وجود نگرانی‌چندانی در نیروهای داخلی احساس نمی‌شود.

حسن مرادی، نماینده اراک و عضو کمیسیون انرژی مجلس هفتم از این دسته افراد است. معتقد است: «عقب‌نشینی کامل شرکت‌های خارجی سرمایه‌گذار در عسلویه به هیچ عنوان باعث خلل در کار این بخش نخواهد شد زیرا اعم فعالیت‌های پارس جنوبی توسط بخش داخلی و مجموعه مهندسی وسیع ایران صورت می‌گیرد».

حال جای این سوال باقی است که اگر بود و نبود شرکت‌های خارجی تاثیری ندارد، چرا تاکنون حضور داشته‌اند و به آنها کار داده شده است. □

و گاز قاعده‌ای وجود ندارد، هر کشوری که سرمایه‌گذاری بهتری انجام دهد و برداشت بیشتری داشته باشد برنده است.

شیخ نشین قطر از حدود سال ۷۲ پروژه سرمایه‌گذاری و عملیاتی بزرگی را برای این منطقه - بیشتر به وسیله شرکت‌های آمریکایی - آغاز کرد و تا به حال قریب به ۴۰ میلیارد دلار در آن سرمایه‌گذاری کرده است و از سال ۷۶ نیز استخراج گاز را از این میدان شروع کرده است.

ایران از سال ۷۸ بطور جدی شروع به کار در عسلویه نمود و با توجه به اقبال سرمایه‌گذاران به دولت خاتمی ایران توانست در سالهای ۷۸ تا ۸۴ نزدیک به ۱۰ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری در این منطقه انجام دهد.

با تغییر دولت و شدت یافتن بحران هسته‌ای، از شتاب کارها کاسته شده است. فازهای جدیدی به مناقصه نرفته‌اند. شرکت‌های خارجی نیز از حضورشان کاسته‌اند. گویی اتفاق خاصی افتاده است.

یکی از مدیران با سابقه نفت اوضاع را این گونه توصیف می‌کند: «تا همین شش ماه قبل از تمام دنیا از شهردار لندن گرفته تا سفرای ۳۰ کشور خارجی تا وزیر امور خارجه هند تا گروه‌های حرفه‌ای ایتوتال، شل، هیوندایو... هیئات

عسلویه

در خطر

دیگر کمتر کسی است که نام عسلویه را نشنیده باشد. این منطقه به دلیل نزدیکی به میدان گازی پارس جنوبی به عنوان یک نقطه ژئواستراتژیک پس از تنگه هرمز مهم ترین نقطه در سواحل آبی ایران و در استان بوشهر قرار گرفته است. ۱۴ درصد از گاز دنیا در این منطقه ذخیره است و از این رو بزرگترین میدان گازی دنیا است. البته این میدان گازی بین ایران و قطر مشترک است و از اینرو بین ایران و قطر برای استخراج این میدان گازی رقابت شدیدی حکمفرماست و از آنجا که طبق موازین بین‌المللی در برداشت از میدان نفت